

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Wat voor soort soep zou het nu geweest zijn, zo vroeg hij zich af, toen hij het proces-verbaal had doorgenomen. Niet dat het er ook maar iets toe deed, maar X ergerde zich weer aan het gebrek in detaillering en het hemelergende, fantasieloze politie-schooljargon waarmee het hele proces-verbaal vol stond.

Cliënte Mutsaers, een redelijk gezette volkswrouw met krulspelden in het haar, woonde in een wijk waar de zomer werd doorgebracht onder een in de betegelde voortuin geperste partytent. Met haar broer was ze naar zijn kantoor gekomen om genoemd pv door te nemen. Het was warm weer en broerlief had behoudens een slobberende trainingsbroek slechts een donkergroen halterhemdje aan. Halterhemdjes zonder dat de dragers in kwestie ook daadwerkelijk halters gebruiken, moesten al helemaal verboden worden dacht hij.

Mevrouw Mutsaers had haar verderop wonende alleenstaande broer in een variant op tafeltje-dek-je, een pannetje eigengemaakte bouillon willen bezorgen. Onderweg had ze woorden gekregen met een buurvrouw van haar broer, een toppenknipper, zoals broerlief verduidelijkte, met verwijzing naar een lucratieve, maar voorbijge weedhande op haar zolderverdieping. "Ik heb ze verlinkt bij de Soos," gaf cliënte met opgeheven hoofd toe. Enig oud zeer derhalve. Enfin, ruzie op en soep over straat, naar broer gehold en vanaf dat moment was de halve buurt, toch al niet vies van een verzetje, zich er mee gaan bemoeien. Cliënte was als enige gedagvaard omdat ze de soep als wapen zou hebben gebruikt en ook nog klappen zou hebben uitgedeeld.

Mevrouw Mutsaers ontkende: "De soep was niet heet, hooguit nog warm en je denkt toch niet dat ik met die soep ga gooien; d'r zat wel voor 5 euro mager soepvlees in." Een pleitbaar standpunt meende X. Een getuigenverklaring waarin gewag werd gemaakt van aangeefster met vermicellislierten in het haar werd met hoongelach weggewimpeld.

Het pv was laat bij hem bezorgd. De zitting zou daags nadien plaatsvinden en tijd om een tweetal door de politie in het geheel niet gehoorde getuigen door de officier te laten oproepen, was er niet meer. Aanhouding was ook zo wat. Dan de getuigen maar meenemen ter zitting. De dag erna zat cliënte met familie en getuigen zwetende en puffend in de wachtkamer al was zij in afwachting van het laatste oordeel. Hij probeerde haar gerust te stellen. Na het horen van de twee getuigen geloofde de Officier er gek genoeg nog steeds in, al kon dat ook te maken hebben met het feit dat het slachtoffer op de eerste bank van het zaaltje zat en obstinaat elke opmerking van zijn cliënte met een verwaarloosd gesnuif meende te moeten beantwoorden. Toen X verhaalde hoe zonde het was van die krachtige bouillon meende hij te zien dat de politierechter zijn hand even voor zijn mond diende te houden. Het werd een vrijspraak die tot veel vreugdetranen leidde.

Nu was het, zo mijmerde hij, terwijl hij naar zijn fiets liep, slechts hopen dat zijn cliënte, als ze haar dankbaarheid al zou willen omzetten in materiële gaven, de obligate fles wijn zou vervangen door een pannetje eigengemaakte groentesoep.

